

Hoofdstuk 99

Lieve kleinkinderen,

Een oorlog is erg, maar ik denk dat een burgeroorlog helemaal verschrikkelijk is. Stel je voor dat broers, familieleden met geweren of ander oorlogstuig elkaar doodschieten.

In Spanje woedde vlak voor de Tweede Wereldoorlog een burgeroorlog. Ik las kortgeleden in een krant dat de gevolgen daarvan vandaag aan de dag nog steeds merkbaar zijn.

Zoveel jaren later haten nog steeds de vierde of zelfs de vijfde generatie kleinkinderen elkaar, om wat hun betovergrootvaders gedurende de jaren 1936 tot 1939 elkaar aangedaan hebben.

Dat is toch vreselijk!

Hoofdstuk 99 - Oorlogsbloed - 2 Samuël 2

Vijf jaar na die verschrikkelijke veldslag op de bergen van Gilboa heersten de Filistijnen nog altijd over Gods eigen volk Israël. Direct na hun grote overwinning hadden ze de vruchtbare vlakte van Jizreël bezet. Veel Filistijnen waren er gaan wonen en verbouwden daar hun graan. Dat volk Israël mocht de bergstreken wel houden. Daar groeide toch niet veel.

Zo waren de jaren voorbijgegaan en het leek erop dat het nooit weer zou veranderen. Het land dat God aan Abraham gegeven had was een erfdeel van de heidenen geworden.

Maar ook in deze grote nood vergat de Heer zijn volk niet en bestuurde Hij het zo, dat binnen enkele jaren het hele land vrij was en dat alle heidenvolken om hen heen zich moesten buigen voor de koning van Israël. De man die dat tot stand zou brengen was *David, de gezalfde des Heren, de man naar Gods hart.*

Het leek er niet veel op, in dat vijfde jaar na de verloren veldslag bij Jizreël.

Direct na de dood van koning Saul was David koning geworden in de stad Hebron. Maar zijn koninkrijk ging niet verder dan het zuidelijk deel van de stam van Juda en hij mocht alleen maar regeren als vazal van koning Achis en elk jaar moest hij een flinke belasting betalen aan de Filistijnse koning Achis.

Uiteindelijk was die nog steeds de baas van David.

Het ging de Filistijnen wel naar hun zin. Ze hadden helemaal geen belang bij dat kale heuvellandschap in het zuiden. En nu David daar koning was kon hij er ook mooi voor zorgen dat de Amalekieten niet weer een inval in hun land deden.

Het noordelijk deel van Juda dat wel vruchtbaar was, konden ze beter zelf besturen. In Bethlehem, de geboortestad van David, lag een flink garnizoen Filistijnse soldaten.

Natuurlijk was het Davids bedoeling niet om zijn hele leven een vazal van koning Achis te blijven. Samuël had hem gezalfd tot koning over heel Israël en dat was hij niet vergeten. Nee, niet om koning Achis te helpen was hij naar Hebron gegaan. Maar voordat hij daarheen ging had hij om een Godswoord gevraagd en de Heer had tegen hem gezegd dat hij daarheen moest gaan. David vertrouwde erop dat hij eens niet alleen over het Zuiderland, maar over heel Israël zou regeren. Maar dat kon nu nog niet. Het was beter om koning Achis nog maar te laten geloven dat hij een echte Filistijn was geworden.

In diezelfde tijd dat David koning was in Hebron, in Juda, was er nog een koning in Israël: Isboseth, de zoon van Saul, die in Machanaïm woonde. Na de dood van koning Saul was Abner, zijn krijgsoverste, de rivier de Jordaan over gevlucht en had daar Sauls zoon Isboseth tot koning over het hele land uitgeroepen.

Een sterk en wijs koning was hij niet. Maar dat hoefde ook niet. De mening van Abner was: als de koning maar uit de familie van Saul kwam, dan zou hij het land wel besturen en zeggen hoe alles moest. Isboseth mocht in naam koning zijn en ook de gouden kroon, als hij Abner maar de macht had.

Niet dat het rijk van Isboseth een machtig koninkrijk was! Jabes, de hoofdstad van Gilead, hoorde er niet eens bij en Machanaïm was geen voorname koningsstad. Maar dat klein vergeten stadje was wel sterk en daar ging het om. Het lag in een diep dal tussen hoge rotsen en de Filistijnen waren niet van plan om het aan te vallen. Ze wilden de levens van hun soldaten niet blootstellen aan het veroveren van zo'n onbelangrijke stad. Zo lang Abner met zijn leger aan de overkant van de Jordaan bleef, zouden ze hem geen strobreed in de weg leggen. En dat deed Abner de eerste vijf jaren dan ook niet. Wel wilde hij graag het koninkrijk van Isboseth groter maken.

En nu, na vijf jaar wachten was zijn geduld op. Met zijn leger trok hij de Jordaan over en bezette grote delen van Benjamin. De mensen daar waren blij dat nu weer een zoon van Saul over hen zou heersen en dat zij bevrijd werden van de Filistijnen. Het leek erop dat Abner met één veldtocht een groot deel van Israël terug kon veroveren op de Filistijnen.

Maar de Filistijnen lieten dit niet gebeuren. Om zelf tegen het leger van Abner te gaan vechten hoefde helemaal niet. Nee, daar hadden ze David voor.

Van koning Achis kreeg David het bevel om Abner met zijn leger weer terug de rivier de Jordaan over te sturen. Lukte dit niet goedschiks, dan maar met geweld.

Natuurlijk wilde David niet tegen Abner en zijn eigen volk gaan vechten. Nooit had hij tegen koning Saul, de gezalfde des Heren gevochten. Maar zijn zoon Isboseth was geen gezalfde des Heren. Als Abner nu doorvocht, veroverde hij misschien ook wel heel het gebied van de stam Juda, waar hij, David, koning was. Er was geen andere mogelijkheid: hij zou moeten vechten tegen Abner, niet om koning Achis te helpen, maar in het belang van zijn eigen volk.

Deze keer ging David niet zelf mee ten strijde. Hij stuurde zijn oomzegger Joab met zijn leger naar het slagveld. Zulk werk was Joab wel toevertrouwd. Hij was een moedig en kundig aanvoerder. En voor zijn oom David wilde hij wel door het vuur gaan. Alleen was het jammer dat hij zich niet altijd precies aan de regels hield. Soms was hij hard en wreed.

Het leek erop alsof beide legers niet wilden vechten. Allebei wilden ze niet de eerste zijn die begon met vechten. Tussen beide legers in was een vijver. Abner ging aan de een kant van de vijver staan en riep om Joab.

Over het water heen spraken de aanvoerders met elkaar en kwamen tot een overeenstemming. Vanuit beide legers zouden twaalf kampvechters uitmaken wie de winnaar zou worden. Dan hoefden de anderen **niet** te vechten en zou er ook niet zoveel bloed vloeien.

Kort daarna stonden er vierentwintig jonge soldaten tegenover elkaar met het mes in hun handen. Nu zou beslist worden welk leger zou gaan winnen. Het leger van Isboseth of het leger van David. Maar toen de kampvechters naar elkaar toe renden, dacht er niet één aan zijn verdediging. Tegelijkertijd staken ze alle vierentwintig soldaten hun mes in de zij van hun tegenstander. Zo stierven ze alle vierentwintig en bleef de kampslag onbeslist.

Maar toen de soldaten hun vrienden zo zagen vallen, werden ze woest en voordat Joab of Abner ook maar een bevel konden geven, stormden beide legers op elkaar af.

Het werd een korte maar felle strijd

Het werd een korte maar felle strijd. Al heel snel bleek dat de mannen van Joab het sterkste waren. De soldaten van Abner vluchtten en toen Abner zag dat de strijd verloren was, vluchtte hij ook. Hij was niet bang, maar het had geen zin om hier te blijven staan terwijl zijn leger op de vlucht was. En daar kwam bij, hij moest nodig weer terug naar Machanaïm, want zonder hem kon koning Isboseth niets beginnen.

Hij vluchtte de kant van de rivier de Jordaan uit, met zijn lange speer met die scherpe punt stevig in zijn sterke vuist.

Hij liep niet al te snel, want de weg die hij moest gaan, was nog vrij lang en Joab en zijn mannen waren vrij ver achter hem. Toen hij bijna bij Gibeon was, hoorde hij snelle voetstappen achter zich. Hij keek om en zag dat Asaël, de jongst broer van Joab hem achtervolgde.

‘Ach, nee toch,’ fluisterde Abner, ‘zo’n jonge jongen nog.’

Hij wilde niet graag dit broertje van Joab doden. Die man had toch al zo’n hekel aan hem en dat zou er niet beter op worden wanneer hij zijn broer doodde. En toch zou hij met hem moeten vechten, want het blote zwaard van Asaël kwam al dicht bij hem. En iedereen wist dat deze jongeman bijzonder snel kon rennen. Hij Abner, zou hem niet kwijtraken. In ieder geval zou hij hem waarschuwen. Dat zou wel niet helpen, verwachtte Abner, want die jonge jongens waren zo eigenwijs en wilden niet luisteren. Ze wisten altijd alles beter.

Al lopend vroeg hij: ‘Ben jij dat Asaël?’

‘Ik ben het,’ hijgde de jongeman.

‘Asaël, laat mij met rust! Je kunt beter een gewone soldaat achtervolgen en zijn kleding en wapens afpakken. Ga bij mij weg!’

Asaël lachte. Dat zou hij wel willen....

‘Maar ik moet u juist hebben,’ schreeuwde hij koppig.

Wat een eer zou dat voor hem zijn. Hij, nog niet eens volwassen, die de grote veldheer Abner versloeg. Het was maar goed dat hij zo hard kon lopen.

Nog één keer probeerde Abner hem te overtuigen om te stoppen.

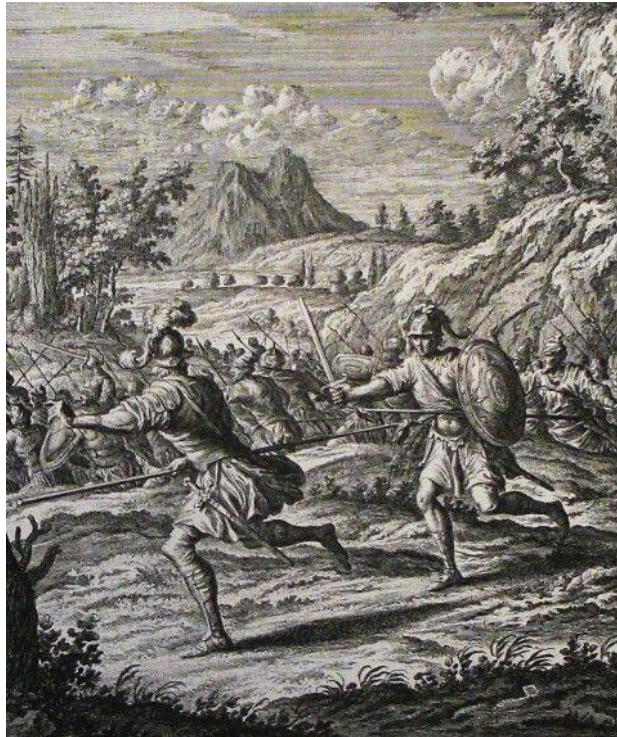
‘Asaël, stop hier mee, want anders moet ik jou doden. En dat zal je broer Joab mij nooit vergeven. Ga bij mij vandaan!’

Asaël zei niets terug. Die Abner dacht zeker dat hij hem zo maar kon doden. Maar dan had hij het mis. Terwijl hij nog sneller ging lopen, hield hij zijn zwaard in de hoogte. Nog een paar tellen en dan had hij hem. Wat een eer zou dat zijn....

Asaël merkte niet dat Abner scheef over zijn schouder achterom keek. Hij merkte niet dat Abner zijn speer stevig onder zijn arm pakte. Hij had maar één gedachte: de grote veldheer Abner zou sterven door zijn hand. Hij liep nog sneller.

Voor Asaël totaal onverwachts bleef Abner staan. Asaël kon zich zo snel niet meer inhouden. Hij liep recht in de speer van Abner. Die ging zo diep in zijn lichaam, dat hij aan de achterkant weer naar buiten kwam. Asaël stierf op diezelfde plek.

Abner liep door. Het speet hem, maar er was geen andere mogelijkheid geweest. Het was oorlog en bovendien, hij had de jonge Asaël gewaarschuwd. Maar Joab zou vreselijk kwaad worden. Jammer! Vooral omdat ze van hetzelfde volk waren en deze burgeroorlog zou eens stoppen. Misschien moest hij later David ook wel als zijn koning erkennen. Met Isboseth zou het toch nooit wat worden. Die was veel te zwak, in alles. Maar Joab zou dit van zijn jongste broer nooit weer vergeven. Daar kende hij hem te goed voor.

Het speet Abner, maar er was geen andere mogelijkheid geweest.

Later op de dag kwamen Joab en zijn mannen ook langs de plek waar het dode lichaam Asaël lag. Veel soldaten bleven bij het lijk staan en weeklaagden over zijn vroege dood. Maar zijn beide broers Joab en Abisai renden verder. Huilen om hun broertje deden ze later wel. Nu was het geen tijd voor tranen. Nu was het de tijd om bloed te vergieten, wraak te nemen voor hun jongst broertje. Maar hoe snel ze ook liepen, ze haalden Abner niet meer in. Pas toen de zon al onder ging zagen ze Abner op een hoge heuvel staan, terwijl hij zijn gevluchte soldaten riep. Het werd nu te donker om de heuvel te bestormen. Lang voordat zij boven waren, zou Abner al lang gevlucht zijn.

En daar hoorden ze in het schemerduister Abner roepen: ‘Joab, moeten wij en onze mannen elkaar blijven doden? Daar komt toch alleen maar ellende van. Wij horen bij hetzelfde volk als jullie. Zeg toch alsjeblieft tegen je soldaten dat ze ons met rust moeten laten.’

Joab had eigenlijk die nacht met de achtervolging door willen gaan, maar nu Abner om vrede vroeg, wilde hij wel stoppen. Joab liet op de ramshoorn blazen en nog diezelfde nacht gingen ze op mars, terug naar Hebron. De slag was gewonnen, maar Joab ging met veel wraakgevoelens naar huis. Vandaag had hij Abner niet te pakken gekregen, maar die dag zou zeker komen. Zoals Abner zijn broertje had gestoken, zo zou hem ook steken! Hij dacht er gewoon niet aan dat Asaël gevallen was in de strijd en dat hij zich niet mocht wreken. Toen ze in Hebron waren stond zijn besluit vast: hij zou Abner doden!

Diezelfde nacht nog trok Abner met zijn mannen naar de rivier de Jordaan. Deze slag was verloren, maar hij gaf de moed niet op. Later, toen hij meerdere keren tegen Joab gevochten had en het elke keer weer verloor, begon hij erover na te denken om naar koning David over te lopen.